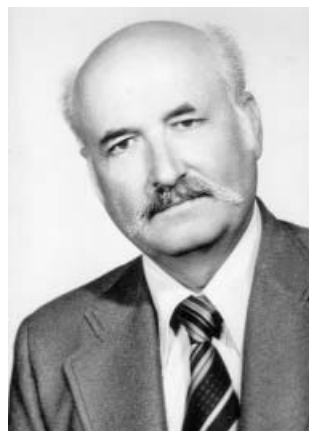

I N M E M O R I A M

**Búcsúzunk Révay Györgytől
(1926-2009)**

Ragyogó napfényben, tarka nyüzsgő tömegben szomorú, sötétruhás gyógypedagógus csapat várakozik a csepeli HÉV-re. Virágjaik, koszorúik arra utalnak, hogy temetésre készülnek. A mai napig nem tudom felfogni, de le kell írnom: Révay György, a mindenki Gyuri bácsija hagyta itt örökre családját, barátait, kollégáit. Az utóbbi időben fáradtnak, gyengének érezte magát, de lankadatlan erővel végezte naprakészen az Egyesület gazdasági ügyeit.

Révay György szüleitől becsületet, tisztességet tanult a sokat változó családi házban. Élt az ország számtalan pontján határon belül és kívül. Ez határozta meg tanulmányainak helyszínét is a középiskolától a tanító- és a kántorképzőig. A munka Tarnamérára hívta nehézsorsú gyerekek közé. Innen már csak egy szakmai lépés volt a homoki intézet, melyet Gyuri bácsi közel negyven évig vezetett. Az elmaradott gyógypedagógiai bentlakásos intézményből olyan nevelési-oktatási központot alakított mérhetetlen szeretettel és akaraterővel, hogy az egész ország előtt ismert lett, a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskolának pedig gyakorló terepe. A munka és népes családja mellett arra is volt ereje, hogy éveken át tanuljon és megszerezze ötszakos, gyógypedagógiai tanári diplomáját.

„Homok” Révay György vezetése alatt a gyógypedagógia alkotó műhelyévé vált, ahol a Főiskola vezető személyiségeivel a szakma jobbításán és összefogásán gondolkodtak, vitatkoztak. Ezekből az elmékedésekből született meg 1972-ben a mai napig élő, a legnagyobb magyar pedagógiai témakörökkel foglalkozó Magyar Gyógypedagógusok Egyesülete. Az igazgatói tevékenysége, három lányának nevelése mellett (mindhárman a gyógypedagógusi hivatást választották édesapjuk példamutatása alapján) aktív elnökségi tagja lett az Egyesületnek.

Az intézményvezetésből 1986-ban nyugdíjazását kérte, hogy teljes erővel az egyesületi munka felé forduljon. Hivatalosan, az „Alapszabály” értelmében gazdasági titkár lett. Itt kezdődött a mi több évtizedes közös munkánk, amiről nem is tudok a szubjektív érzések nélkül írni. A hetenkénti megbeszélésekre Homokról, később Kazincbarcikáról, végül Csepelről érkezett mindig pontosan az elkészült kimutatásokkal, beszámolókkal, tervekkel vagy éppen pályázati anyagokkal. Felügyeleti szervünkben, az Oktatási vagy Művelődési (éppen mikor milyen néven szerepelt) Minisztériumban az ott dolgozó kollégák egymásnak mutatták, hogy milyen munka kerül ki a MAGYÉ-től, milyen etalon az, amit Révay György összeállít. Nagyon sokat tanultam Tőle, mellette. Szerveztük az országos konferenciákat, tartottuk a kapcsolatot a kollégákkal. De az is idetartozik,

hogy felkutatott egy szolnoki nyomdát, ahol a legolcsóbban állították elő az Egyesület lapját, a *Gyógypedagógiai Szemlét*. Az elkészült 80 oldalas, kb. 2000 példányban megjelenő szakfolyóiratot saját kocsijával hazavitte otthonába, ahol a családjával névre szólóan csomagolták, címezték a tagoknak a GYOSZE-t, majd Gyurka postázta az elkészült küldeményeket. Mindezt társadalmi munkában, az Egyesületért érzett odaadással. Így dolgozott szinte haláláig, kórházba kerülése előtt is még órákat töltött el számítógépe előtt, hogy az elszámolás, a pályázati beszámolók időben elkészüljenek.

Végezetül hogyan foglalta össze Révay György utolsó éveinek érzéseit, amikor erről Bánfalvy Csaba kollégánk kérdezte (Bánfalvy Csaba – Szauder Erik – Zászkaliczky Péter: *Gyógypedagógus történetek* című kötetének 271. oldalán):

„– Gyuri bácsi, végezetül egy globális kérdést had kérdezzek tőled. Hogy érzed magad a világban?

0150 Kérdezted, hogy érzem magam a világban? Bár ezen nem szoktam gondolkodni, de hogy most kérdezed, mást nem mondhatok, mint azt, hogy köszönöm, jól vagyok, jól vagyunk, de jobb volna, ha velünk volna Ő is! Ezen azonban senki sem tud segíteni. Szóval jól vagyok idős korom ellenére. Az életben az átlagosnál kevesebb konfliktus ért. Talán azért, mert eléggé elszigetelten élünk „pártunk és államunk” odafigyelése elől Tiszaörvényen és Homokon is. Sok örömöm volt eddig az életben. Valahogy a merész kockázatos kezdeményezések nekem majdnem minden esetben sikeresen végződtek. Úgy érzem, használni tudtam velük a környezetemnek, a bennem bízóknak, a falunak, az intézetnek, gyerekeknek, felnőtteknek és a családomnak. Talán annak a „mumus” gyógypedagógiának is, amiről egykor hallani sem akartam. Említésre méltó bántalmazásokban nem volt részem, s alig volt év, hogy valamilyen kitüntetést, érmet, emléklapkettet, jutalmat, dicséretet, külföldi jutalommat ne kaptam volna. Hát akkor miért érezem magam rosszul? Emlékezz rá, már öreg nyugdíjas voltam, amikor Ti is aranyosan megleptetek Ábrahámhegyen a 70. év elérésekor. Sok ilyen kellemes meglepetés ért, amire nem is számítottam. Szóval szép emlékekből sokat tudok egy-egy nosztalgizáló magányomban felidézni, s ezek között az esetleges bántalmak, bosszúságok, kudarcok elhomályosultak. Ezt az életet szívesen megismételném, ha nekem tetsző helyre reinkarnálna valamilyen földi vagy földöntúli hatalom. Megígérném nekik, hogy az életrajzomba a könyvelői oklevelem helyett a kántori oklevelet fogom beírni, vagy talán görög katolikus pap leszek, s akkor biztosan a nyugdíjasok háborítatlanabb élete várna rám, és ráérek majd elolvasni a könyveket is!”

Minden munkamegbeszélésünket keddi napokon tizenkét óra körül kezdtük. Erre most már soha többé nem kerül sor, mert 2009. augusztus 25-én, kedden 12 óra 15 perckor örök búcsút vettünk Tőled. Szeretve tisztelt feleséged, Klára asszony néhány nap után követett Téged, immár együtt őrzitek családotok életét, a sérült, ellátásra szoruló embertársaink életét.

Drága Gyurikám, pótolhatatlan munkatársam, nyugodj békében! Isten áldjon!

Mezeiné dr. Isépy Mária
a MAGYE elnökségi tagja